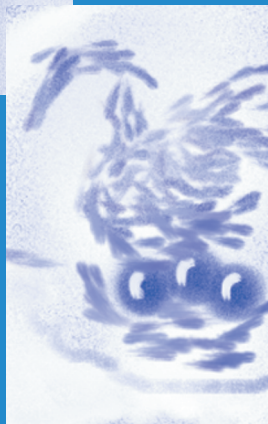

Tomi Makkonen

Rannan jumalat

Rannan jumalat

© 2026 *Tomi Makkonen*

Tarinat ja piirustukset: Tomi Makkonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee
273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8866-0

Sisällysluettelo:

Esipuhe: Jumalatar Aura ja kaupunki

Tarinat:

- 1. Kitarajumala Waters*
- 2. Roosa Hiilikynä*
- 3. Mestari Kulmalan valaistuminen*
- 4. Minoa Yönsiipi*
- 5. Aura ja Sammal (Maan synty)*
- 6. Jättiläinen*
- 7. Tanssiaiset jokirannassa*
- 8. Lentonäytös kaupungin yllä*
- 9. Juustomestarin salainen haave*
- 10. Yön ja Päivän tragedia*
- 11. Mimi Varjokäsi*
- 12. Emilia Helmitaulu*
- 13. Jumalattaren leikki*
- 14. Velhot sotajalalla*
- 15. Talventuoja*

Rannan jumalat

Esipuhe: Jumalatar Aura ja kaupunki

Aurinkoisessa Etelä-Suomessa meren rannalla sijaitsi pieni kaupunki nimeltä Turku. Kaupungin läpi virtasi vuolas joki, joka oli nimetty Aurajoeksi. Mitä monikaan ei tiennyt, oli se, että virrassa asui myös samanniminen vesijumala.

Jumalatar Aura oli ollut olemassa jo maan syntymästä asti ja tulisi jatkamaan kulkuaan ikuisesti. Aura hallitsi planeetan meriä, jokia ja järviä, kostuttaen maan ravitsevilla juovillaan. Asuinpaikakseen hän oli valinnut Turun jokirannan kaikkien vaihtoehtojen joukosta, sillä oli seurannut kaupungin kasvua sen ensimmäisestä hökkelistä asti ja piti sen asukkaista sekä suorasta meriyhteydestä. Yhteiselo kaupunkilaisten kanssa oli sujunut lähes kitkatta tähän asti, mutta asiaan oli tulossa hienoinen muutos.

Eräänä päivänä Aura tunsu olonsa yksinäiseksi. Ihmiset ja eläimet, jotka polveutuivat hänen veljensä Sammaleen ensimmäisistä luomuksista, puhuivat

hänelle vain harvoin eivätkä osanneet kuunnella häntä. Siksi hän alkoi etsiä heidän joukostaan erityisiä yksilöitä, joista voisi tulla uusia jumalolentoja nykyaikaan. Heidän kanssa Aura karistaisi yksinäisyyden taakan.

Kirjan viidessätoista pienoisnovellissa esitellään Auran uusien ystävien – Rannan jumalten – tarinat.

Ensimmäinen tarina: Kitarajumala Waters

Jim Waters oli alun perin Irlannista kotoisin oleva muusikko, jonka saattoi nähdä iltaisin Turun jokirannan ravintoloissa esiintymässä. Häikäisevän taidon soittaa sähkökitaraa, 2000-luvun jumalten instrumenttia, Jim oli hankkinut vuosien harjoittelulla ja esityksillä, joita hänellä oli viikon jokaiselle päivälle. Lisäksi hän omasi komean ulkomuodon, joka jo itsessään herätti huomiota. Edellä mainittujen seikkojen yhteisvaikutuksesta seurasi, että Jim alkoi vetää ihmisiä magneetin tavoin puoleensa. Juuri ihmisten kiinnostuksen voi nähdä käynnistäjänä tragediassa.

Tarina kulki näin:

Joka ilta Jim saapui esiintymään yhteen Turun jokirannan ravintoloista, ja joka ilta yksi paikalle saapuneista naisista iski silmänsä häneen. He rakastuivat toisiinsa ensisilmäyksellä ja viettivät illan ja yön yhdessä, mutta kun seuraava päivä koitti, sama tarina toistui. Silloin uusi kaunotar tarjosi Jimille sydämensä, ja koska horrostavien puolijumalien kohtaloksi säädettyjä asioita ei voinut muuttaa, oli

hänen annettava omansa vastineeksi. Näin jatkui vuosia, kunnes Jim ymmärsi jääneensä vangiksi Virran jumalattaren punomaan ansaan.

Iltana, jolloin muodonmuutos tapahtui, Jim istui baaritiskillä ja siemaili toista oluttaan, mikä oli rutiininomainen käynnistys keikkailtaan. Ravintola alkoi samalla hiljalleen täyttyä yleisöstä. Lavalla odottivat tutut kitara ja vahvistin, jotka olivat palvelleet häntä jo vuosia, ja Jim ryhtyi huvikseen laskemaan, kauanko soittimet olivat olleet hänellä. Käydessään läpi menneitä tapahtumia, Jim teki kuitenkin havainnon, joka oli pudottaa hänet polvilleen. Hän muisti viimein kaikki kadottamansa sydämet. Silloin jännite romahti sähköverkoissa ja ravintolassa tuli hämärää. Muodonmuutos oli nyt lähellä.

Jim muisti kaikki tähdenlentonähtävyydet rakkaustarinat, jotka olivat kestäneet vain yhden päivän ja kadonneet kuin tyhjään. Hän ei ollut tavannut kyseisiä neitoja enää uudelleen. Valtava haikeus täytti silloin hänen mielensä. Ymmärrettyään, miten tarina tulisi jatkumaan eteenpäin ikuisesti itseään toistavana paradoksina, joka otti häneltä pois kaiken, minkä antoi, Jim päätti jättää kaupungin ja sen estradit taakseen. Hän näki miten ravintolan henkilökunta puuhaili jotain sulaketaulun luona, eikä kukaan katsonut hänen suuntaansa, ja suoritettuaan vielä viimeisen tärkeän askareen tiskin takana, Jim oli valmis lähtöön. Kumarrettuaan ensin syvään yleisölle, hän puristi itsensä kasaan ja ahtautui kitaravahvistimensa sisään,

muuttuen osaksi sen komponentteja ja jokirannan sähköjärjestelmää. Silloin jännite palasi sähköverkkoihin ja pimeys väistyi kaupungista.

Kukaan ei huomannut Jim Watersin katoamista ja tapaus jäi lopulta arvoitukseksi. Baaritiskille jäivät ainoastaan kulunut plektra ja kolme tyhjää tuoppia. Kuitenkin usein sen jälkeen kun kitarat ovat surisseet Turun jokirannan ravintoloissa, niiden sointiin on yhdistynyt taianomainen sähköinen värähtely, joka toimii valosignaalin lailla, houkutellessa yöperhosia ja niiden kaltaisia olentoja luokseen.

Näin Aura hankki itselleen ensimmäisen uuden ystävän. Hän oli vastuussa tapahtumista, sillä oli näytellyt kitarajumalan pauloihin lankeavaa neitoa eri valeasuissa, kypsyttääkseen Jimin viimeiseen siirtoon.

Kirjassa esitellään uusien jumalolentojen
syntytarinoita. Tapahtumien keskiössä häärii
jumalatar Aura, muodonmuutoksia
aikaansaava vesijumala, joka pitää hoviaan
Turun jokirannassa ja etsii itselleen uusia
ystäviä.

Aura ja Sammal (Maan synty)

